

Sygn. akt II K 780/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 października 2016

sprawy:

W. W., syna K. i M. z domu K., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 20 do 23 maja 2016 roku w G. przy ul. (...) z terenu budowy dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci sześciu stalowych elementów nośnych konstrukcji oraz trzech prętów szalunkowych o łącznej wartości 800 zł na szkodę W. C. (...) Zakład (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w dniu 13 czerwca 2009 roku oraz w okresach od 17 sierpnia 2009 roku do 10 grudnia 2009 roku, od 10 marca 2010 roku do 24 lipca 2013 roku oraz od 19 sierpnia 2015 roku do 08 grudnia 2015 roku części kary 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie II K 1403/10 za zbiegające się przestępstwa podobne, w tym za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, za które wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2009 roku w sprawie II K 613/09 wymierzono oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego W. W. w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego popełnienia tego, że w okresie od 20 do 21 maja 2016 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z terenu budowy przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci sześciu stalowych elementów nośnych konstrukcji oraz trzech prętów szalunkowych o łącznej wartości 800 zł, czym działał na szkodę W. C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w dniu 13 czerwca 2009 roku oraz w okresach od 17 sierpnia 2009 roku do 10 grudnia 2009 roku, od 10 marca 2010 roku do 24 lipca 2013 roku oraz od 19 sierpnia 2015 roku do 08 grudnia 2015 roku części kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 15 marca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1403/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 05 sierpnia 2011 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIII Ka 471/11, m. in. za podobne przestępstwo umyślne kwalifikowane z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, za które został wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2009 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 613/09 na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 24 maja 2016 r. godz. 11:00 do dnia 25 maja 2016 r. godz. 11:10, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3, § 2, § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat M. D. kwotę 738,00 zł (siedmuset trzydziestu ośmiu złotych) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego W. W. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty.

Sygn. akt II K 780/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

Firma kierowana przez W. C. od października 2015 r. prowadziła prace remontowo-budowlane w budynku położonym w G. przy ul. (...). W trakcie tych prac, polegających na rozbudowie budynku, był on w stanie otwartym, bez okien i drzwi, na teren budowy można się było dostać przechodząc przez płot, teren ten nie był zabezpieczony w żaden inny sposób. Do wykonywanych robót pracownicy wyżej wymienionego wykorzystywali m. in. stalowe elementy nośna konstrukcji, tzw. ceowniki, oraz pręty szalunkowe, znajdowały się one w różnych częściach budowy.

W dniu 20 maja 2016 r. około godz. 01:00-02:00 w nocy obok wskazanej wyżej budowy przechodził W. W., który utrzymując się ze zbieractwa złomu miał przy sobie wózek. Zauważył on leżące na terenie budowy elementy metalowe, w związku z czym przeszedł przez dziurę w płocie i załadował przedmiotowe elementy na wózek, po czym zabrał je z terenu budowy, następnie zrobił to tej samej nocy jeszcze raz i postanowił wrócić jeszcze na teren budowy kolejnego dnia. W dniu 21 maja 2016 r. w godzinach popołudniowych W. W. zgodnie z wcześniejszym założeniem raz jeszcze przyszedł na teren budowy i zabrał z niej w ten sam sposób, ponownie w dwóch kursach, elementy metalowe. W sumie w ten sposób W. W. w okresie od 20 do 21 maja 2016 roku, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z terenu budowy przy ul. (...) w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci sześciu stalowych elementów nośnych konstrukcji, tzw. ceowników, oraz trzech prętów szalunkowych o łącznej wartości 800 zł, czym działał na szkodę W. C.. Zabrane rzeczy wywoził na teren swojego osiedla, gdzie chował je w krzakach pod gruzem zamierzając je następnie sprzedać.

W dniu 23 maja 2016 r. w godzinach rannych W. W. zawiózł wszystkie zabrane z terenu budowy elementy metalowe na teren punktu skupu złomu położonego przy ul. (...) w G., prowadzonego przez J. K., gdzie sprzedał je za kwotę 110 zł stanowiącą tzw. wartość złomową tych rzeczy. Kupującemu tłumaczył, że otrzymał te elementy jako złom od osoby, która zakończyła budowę. W. W. sprzedając wskazane wyżej rzeczy podał swoje dane osobowe. W tym samym dniu, tj. 23 maja 2016 r., pracownicy W. C. po pojawieniu się na terenie budowy stwierdzili brak wskazanych wyżej przedmiotów. Zaczęli ich szukać na terenie budowy, zaś jeden z nich udał się na teren wskazanego wyżej punktu skupu złomu wypytyując o rzeczy i po ich opisaniu J. K. przyznał, że zostały one mu tego dnia sprzedane. Na miejsce przybył R. C. i jednoznacznie rozpoznał okazane rzeczy w postaci sześciu ceowników i trzech prętów szalunkowych jako zabrane z terenu budowy. Na miejsce zostali wezwani funkcjonariusze Policji, którzy dokonali zatrzymania i oględzin wskazanych wyżej rzeczy, zostały one następnie w stanie nieuszkodzonym zwrócone W. C..

W dniu 24 maja 2016 r. funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania i przeszukania osoby W. W., nie ujawniając przy nim żadnych przedmiotów pochodzących z przestępstwa. Podobnie przedmiotów takich nie ujawniono w trakcie dokonanej w tym samym dniu czynności przeszukania mieszkania zajmowanego przez W. W..

/Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. W. k. 40; częściowo zeznania świadka W. C. k. 15, 135-136; zeznania świadka R. C. k. 11v.-12, 136; zeznania świadka J. K. k. 2v.-3; protokół zatrzymania rzeczy k. 5-7; protokół oględzin rzeczy k. 9-10; dokumentacja fotograficzna k. 53-56; protokół zatrzymania osoby W. W. k. 20; protokół przeszukania osoby W. W. k. 22-23; protokół przeszukania mieszkania k. 27-28/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. oskarżył W. W. o to, że w okresie od 20 do 23 maja 2016 roku w G. przy ul. (...) z terenu budowy dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci sześciu stalowych elementów nośnych konstrukcji oraz trzech prętów szalunkowych o łącznej wartości 800 zł na szkodę W. C. (...) Zakład (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w dniu 13 czerwca 2009 roku oraz w okresach od 17 sierpnia 2009 roku do 10 grudnia 2009 roku, od 10 marca 2010 roku do 24 lipca 2013 roku oraz od 19 sierpnia 2015 roku do 08 grudnia 2015 roku części kary 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie II K 1403/10 za zbiegające się przestępstwa podobne, w tym za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, za które wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2009 roku w sprawie II K 613/09 wymierzono oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

/Akt oskarżenia k. 79-80/

Oskarżony W. W. jest kawalerem, ma jedno dziecko, nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, utrzymuje się ze zbieractwa złomu, uzyskując z tego tytułu około 600 zł miesięcznie. Nie posiada majątku. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, natomiast leczył się odwykowo, deklaruje uzależnienie od alkoholu i nikotyny.

W. W. był jak dotychczas wielokrotnie karany, przede wszystkim za przestępstwa przeciwko mieniu, kwalifikowane m. in. z art. 278 § 1 kk, art. 280 § 1 kk i art. 279 § 1 kk. W szczególności wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 15 marca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1403/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 05 sierpnia 2011 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIII Ka 471/11, wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności orzeczoną m. in. za przestępstwo umyślne kwalifikowane z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, za które został wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2009 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 613/09 na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę łączną odbył w części w dniu 13 czerwca 2009 roku oraz w okresach od 17 sierpnia 2009 roku do 10 grudnia 2009 roku, od 10 marca 2010 roku do 24 lipca 2013 roku oraz od 19 sierpnia 2015 roku do 08 grudnia 2015 roku.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 39v.; dane o karalności k. 121-124; odpisy wyroków wraz z informacjami o okresach odbycia kar k. 68-72, 77-78/

Z uwagi na pojawienie się w toku postępowania wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego W. W. w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu oraz w toku postępowania, zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegli zgodnie stwierdzili, że oskarżony W. W. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru i w wywiadzie zespół zależności alkoholowej. Brak jednak podstaw do przyjęcia, aby oskarżony w inkryminowanym czasie znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych, nie występowały też u niego inne zakłócenia czynności psychicznych, które miałyby wpływ na ocenę jego poczytalności w niniejszej sprawie. W konsekwencji w odniesieniu do zarzucanego mu czynu W. W. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem i tym samym warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niego zastosowania.

/Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 73-74/

Oskarżony W. W. podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 20 maja 2016 r. około godz. 01:00-02:00 w nocy gdy jechał z wózkiem zobaczył dziurę w płocie na ul. (...) oraz leżące za płotem na ziemi elementy metalowe. Stwierdził, że przeszedł przez dziurę, przeciągnął te elementy i załadował na wózek, zrobił w sumie dwa kursy z tymi elementami, nie pamięta, ile ich było, postanowił też przyjść następnego dnia. Wskazał, że w dniu 21 maja 2016 r. poszedł na tę samą budowę w godzinach popołudniowych, był wypity, wszedł tam i wyniósł kolejne elementy, tego dnia też dwa razy poszedł po te elementy. Wyjaśnił, że wszystkie te elementy przeniósł do siebie na osiedle pod krzaki, ukrył je pod gruzem, aby nie były widoczne, po czym poszedł do domu. Wskazał, że na następny dzień załadował te rzeczy na wózek i przewiózł na złomowiec na ul. (...), gdzie je sprzedał otrzymując 85 zł i za drugim rzutem 55 zł, podał swoje dane łącznie z numerem PESEL. Dodał, że zabrał te rzeczy, bo nie miał pieniędzy i nie miał za co jeść, zrobił to z głupoty, był wypity, sytuacja go do tego zmusiła.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego W. W. k. 40/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że oskarżony W. W. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, przy czym konieczne było jedynie doprecyzowanie opisu w zakresie daty jego popełnienia oraz opisu działania oskarżonego w warunkach recydywy, a także nieznaczne zmodyfikowanie kwalifikacji prawnej przedmiotowego czynu poprzez uzupełnienie jej o art. 12 kk i w konsekwencji uzupełnienie również opisu czynu o stosowne zapisy z tym związane.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na wyjaśnieniach oskarżonego W. W., który w zdecydowanie przeważającej części, ze wskazanymi dalej wyjątkami nierzutującymi jednak na ogólną ocenę jego wyjaśnień, należało uznać za wiarygodne, albowiem są one jasne, logiczne i korespondują z innymi dowodami, jak i na zeznaniach świadków W. C., R. C. i J. K.. Zeznania tych świadków, ze wskazanymi dalej zastrzeżeniami dotyczącymi zeznań W. C. złożonych na rozprawie, należy uznać jako wiarygodne, są one bowiem jasne, logiczne i korespondują wzajemnie ze sobą oraz z innymi dowodami. Ponadto Sąd wziął pod uwagę dowody dokumentarne, które uznał za w pełni wartościowy materiał dowodowy, albowiem ich autentyczność nie budzi wątpliwości i zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby.

Przechodząc do bardziej szczegółowego omówienia poszczególnych dowodów przede wszystkim należy się odnieść do wyjaśnień oskarżonego W. W.. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w żaden sposób nie kwestionował tego, iż zabrał rzeczy opisane w zarzucie z terenu budowy przy ul. (...) w G., a następnie sprzedał je w punkcie skupu złomu, szczegółowo opisując, że zaboru rzeczy dokonał w kilku kursach w dniach 20 i 21 maja 2016 r., po czym zabrane rzeczy ukrył i następnego dnia sprzedał. To ostatnie stwierdzenie, dotyczące daty sprzedaży zabranych rzeczy, nie koresponduje z innymi dowodami, albowiem z wyjaśnień oskarżonego wynika, że miało to nastąpić następnego dnia od zakończenia dokonywania kradzieży, czyli 22 maja 2016 r., zaś z innych dowodów, w szczególności zeznań J. K., wynika, że nastąpiło to rano w dniu 23 maja 2016 r. Za przyjęciem tej drugiej daty przemawia okoliczność, iż był to poniedziałek i w świetle wskazań doświadczenia życiowego jest mało prawdopodobne, aby punktu skupu złomu był otwarty również dzień wcześniej, czyli w niedzielę. Kwestia ta ma przy tym drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś takie a nie inne określenie daty sprzedaży zabranych rzeczy mogło być wynikiem pomyłki oskarżonego (co uprawdopodobnia przyznawany przez niego fakt, iż w dniach tych spożywał alkohol) i zdaniem Sądu nie rzutuje na ocenę pozostałych wyjaśnień oskarżonego. Drugą kwestią budzącą wątpliwości jest podanie przez oskarżonego, iż łącznie za sprzedane rzeczy otrzymał 140 zł, podczas gdy świadek J. K. wskazał, iż była to kwota 110 zł i w ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań tego świadka także w tym zakresie, zaś odmienne stwierdzenie oskarżonego mogło być wynikiem kolejnej omyłki

spowodowanej wspomnianymi już względami. W pozostałych kwestiach wyjaśnienia oskarżonego są jasne, logiczne, korespondują z innymi dowodami i należy je uznać za wiarygodne.

Podobnie za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka J. K., właściciela punktu skupu złomu, w którym oskarżony sprzedał ukradzione rzeczy. Świadek ten jednoznacznie wskazał, iż rzeczy w postaci około 6 ceowników i kilku prętów zostały mu sprzedane w dniu 23 maja 2016 r. w godzinach rannych przez W. W., który był mu osobą znaną z uwagi na wcześniejsze transakcje i podał mu swoje dane, w tym numer PESEL. Zeznania świadka w tych kwestiach korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego poza wspomnianymi już kwestiami daty i ceny sprzedaży, w których to kwestiach ze wspomnianego już względu za wiarygodne Sąd uznał właśnie zeznania omawianego świadka. J. K. ponadto opisał przybycie na miejsce pracowników z budowy i ujawnienie, że rzeczy sprzedane przez oskarżonego zostały wcześniej skradzione z terenu tej budowy, podkreślając przy tym, że pracownicy z budowy opisali te rzeczy zanim jeszcze je zobaczyli i to utwierdziło go w przekonaniu, że sprzedane mu przez oskarżonego rzeczy rzeczywiście zostały zabrane z terenu tej budowy. W tych kwestiach zeznania omawianego świadka współgrają z zeznaniami R. C. i po części W. C..

Świadek R. C. w trakcie czynności okazania mu rzeczy ujawnionych na terenie punktu skupu złomu w sposób jednoznaczny i pewny rozpoznał te rzeczy jako zabrane z terenu budowy przy ul. (...) w G.. Na rozprawie świadek ten bardziej szczegółowo opisał okoliczności dotyczące najpierw ujawnienia kradzieży rzeczy z terenu budowy, a następnie ujawnienia ukradzionych rzeczy na terenie punktu skupu złomu. Brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań tego świadka.

Podobnie należy ocenić zeznania pokrzywdzonego W. C. złożone na etapie postępowania przygotowawczego. Świadek ten opisał wówczas okoliczności dotyczące prowadzonej budowy, wskazał, iż jego pracownicy ujawnili kradzież sześciu ceowników i trzech prętów szalunkowych, co koresponduje z innymi dowodami, a następnie znaleźli te rzeczy na terenie punktu skupu złomu przy ul. (...). Określił również wartość skradzionych rzeczy na 800 zł i w ocenie Sądu brak podstaw do kwestionowania takiej ich wyceny, nie była ona również kwestionowana przez strony. Wątpliwości budzi natomiast część twierdzeń podanych przez pokrzywdzonego na rozprawie. Wskazał on bowiem wówczas, że zginęło około 7 sztuk ceowników oraz nie wie ile prętów szalunkowych, podczas gdy we wcześniejszych zeznaniach opisał tę kwestię odmiennie i w sposób korespondujący z innymi dowodami. Ponadto na rozprawie omawiany świadek podał, że odzyskał jedynie część ceowników, która została ujawniona na terenie złomowca, i nie odzyskał prętów, albowiem tych nie odzyskano na terenie złomowca, co nie koresponduje jednak z innymi dowodami. W ocenie Sądu takie stwierdzenia pokrzywdzonego podane na rozprawie wynikają z zatarcia się jego pamięci co do szczegółów zdarzenia, spowodowanego zapewne upływem czasu, i jako sprzeczne z innymi dowodami oraz z wcześniejszymi zeznaniami świadka należy je uznać za niewiarygodne. W pozostałej części zeznania pokrzywdzonego ze wskazanych już względów Sąd uznał za wiarygodne i uwzględnił przy dokonywaniu ustaleń faktycznych.

Jeżeli chodzi o dowody dokumentarne, istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miał protokół zatrzymania rzeczy (k. 5-7) i powiązane z nim protokół oględzin rzeczy (k. 9-10) oraz dokumentacja fotograficzna (k. 53-56). Z dokumentów tych wynika, że funkcjonariusze Policji na terenie punktu skupu złomu przy ul. (...) w G. ujawnili i zabezpieczyli pochodzące z kradzieży sześć ceowników i trzy szpilki (pręty) szalunkowe, którą to ilość przy uwzględnieniu także innych dowodów (ze wskazanymi już zastrzeżeniami dotyczącymi zeznań W. C. złożonych na rozprawie) Sąd przyjął jako ilość rzeczy skradzionych przez oskarżonego.

Drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały natomiast pozostałe dowody dokumentarne dotyczące czynności przeprowadzonych przez funkcjonariuszy Policji w dniu 24 maja 2016 r. w postaci protokołu zatrzymania osoby W. W. (k. 20), protokołu przeszukania osoby W. W. (k. 22-23) i protokołu przeszukania mieszkania (k. 27-28), albowiem dokumentowały one jedynie przebieg przedmiotowych czynności, których rezultaty nie miały istotnego znaczenia dla oceny zasadności zarzutu postawionego oskarżonemu. Wskazać należy, iż wprawdzie w wyniku wspomnianych wyżej czynności przeszukania nie zostały ujawnione żadne przedmioty pochodzące z przestępstwa, w tym określone w zarzucie postawionym oskarżonemu, ale okoliczność taka jest naturalną konsekwencją ustalenia na

podstawie innych dowodów, że oskarżony już wcześniej sprzedał wszystkie skradzione przedmioty na terenie punktu skupu złomu.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał oskarżonego W. W. w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia za winnego popełnienia tego, iż w okresie od 20 do 21 maja 2016 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z terenu budowy przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci sześciu stalowych elementów nośnych konstrukcji oraz trzech prętów szalunkowych o łącznej wartości 800 zł, czym działał na szkodę W. C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w dniu 13 czerwca 2009 roku oraz w okresach od 17 sierpnia 2009 roku do 10 grudnia 2009 roku, od 10 marca 2010 roku do 24 lipca 2013 roku oraz od 19 sierpnia 2015 roku do 08 grudnia 2015 roku części kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 15 marca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1403/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 05 sierpnia 2011 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIII Ka 471/11, m. in. za podobne przestępstwo umyślne kwalifikowane z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, za które został wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2009 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 613/09 na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd, uwzględniając treść wyjaśnień oskarżonego, doprecyzował opis czynu w zakresie dotyczącym daty jego popełnienia, uzupełnił ten opis w stosowny sposób wynikający z uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu o art. 12 kk poprzez wskazanie, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, ponadto doprecyzował opis działania oskarżonego w warunkach recydywy, albowiem oskarżyciel w zarzucie pominął treść wyroku Sądu drugiej instancji, zmieniającego treść wskazanego w zarzucie wyroku łącznego skutkującego uznaniem, iż oskarżony działał w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk.

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu W. W. winy w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Wprawdzie w toku postępowania ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego, niemniej jednak z uzyskanej opinii sędowo-psychiatrycznej wynika, że oskarżony W. W. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali wprawdzie u oskarżonego osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru i w wywiadzie zespół zależności alkoholowej, brak jednak podstaw do przyjęcia, aby oskarżony w inkryminowanym czasie znajdował się w stanie zaburzeń psychotycznych, nie występowały też u niego inne zakłócenia czynności psychicznych, które miałyby wpływ na ocenę jego poczytalności w niniejsze sprawie. W konsekwencji należy uznać, iż w odniesieniu do przypisanego mu czynu W. W. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem i tym samym warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niego zastosowania. Zdaniem Sądu brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wniosków przedmiotowej opinii, została ona bowiem sporządzona przez osoby dysponujące wymaganą wiedzą specjalną, jest jasna, zupełna oraz logicznie i należycie uzasadniona.

W konsekwencji należy uznać, iż oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Ponadto, biorąc pod uwagę powszechny charakter przestępstwa kradzieży, bez wątpienia zdawał on sobie sprawę, iż zachowanie, którego się dopuścił, miało charakter przestępstwa, co wynika także z uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony W. W. działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, chcąc, co wynika jednoznacznie z treści jego wyjaśnień, dokonać zaboru cudzego mienia w celu przywłaszczenia. To, iż oskarżony dokonał zaboru cudzego mienia w celu jego przywłaszczenia, wynika bezpośrednio z ustalonych okoliczności, iż po dokonaniu kradzieży podjął działania mające na celu sprzedaż skradzionych rzeczy, co uczynił i co wskazuje, iż rozporządził tymi rzeczami jak właściciel.

Sąd przychylił się do wskazanej przez oskarżyciela publicznej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, który należy zakwalifikować jako występki kradzieży określony w art. 278 § 1 kk. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżony W. W. zabrał w celu przywłaszczenia opisane w wyroku mienie o łącznej wartości 800 zł, zaś rzeczy te stanowią rzeczy ruchome w rozumieniu przepisów kodeksu karnego z uwagi na treść art. 115 § 9 kk. Wartość

przedmiotu kradzieży przekracza przy tym 1/4 minimalnego wynagrodzenia, w związku z czym czyn ten stanowi występki kwalifikowany z art. 278 § 1 kk, nie zaś wykroczenie kwalifikowane z art. 119 § 1 kw. Kwalifikację prawną czynu należało jednak uzupełnić o pominięty przez oskarżyciela publicznego art. 12 kk, albowiem oskarżony działał nie jednorazowo, lecz poprzez kilka powtarzalnych zachowań, podjętych na przestrzeni dwóch dni, tj. 20 i 21 maja 2016 r., niewątpliwie więc w krótkich odstępach czasu, i zdaniem Sądu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, albowiem z treści wyjaśnień oskarżonego wynika, że zamiar ponownego przyścia celem zabrania kolejnych rzeczy powziął już w trakcie dokonywania pierwszego ich zaboru w dniu 20 maja 2016 r.

Kwalifikację prawną czynu uzupełnia art. 64 § 1 kk. Oskarżony działał w ramach recydywy szczególnej określonej w tym przepisie, albowiem czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w dniu 13 czerwca 2009 roku oraz w okresach od 17 sierpnia 2009 roku do 10 grudnia 2009 roku, od 10 marca 2010 roku do 24 lipca 2013 roku oraz od 19 sierpnia 2015 roku do 08 grudnia 2015 roku części kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 15 marca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1403/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 05 sierpnia 2011 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIII Ka 471/11, m. in. za podobne przestępstwo umyślne kwalifikowane z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, za które został wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2009 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 613/09 na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Podobieństwo tych przestępstw w rozumieniu art. 115 § 3 kk wynika z okoliczności, iż są to przestępstwa należące do tego samego rodzaju, tj. przestępstwa przeciwko mieniu, a ponadto wszystkie zostały popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Tym samym zachodzą w stosunku do czynu przypisanego oskarżonemu w niniejszej sprawie wszystkie warunki określone w art. 64 § 1 kk.

Dodać należy, iż w ocenie Sądu brak jest wystarczających podstaw do uznania czynu popełnionego przez oskarżonego za wypadek mniejszej wagi określony w art. 278 § 1 i 3 kk. Za taką kwalifikacją prawną czynu przemawiać mogłaby co najwyżej stosunkowo niewysoka łączna wartość mienia będącego przedmiotem kradzieży. Mając jednak na uwadze również inne okoliczności odnoszące się do przedmiotowego czynu, takie jak to, że oskarżony działał w sposób zaplanowany, kilkakrotny, znajdując się pod wpływem alkoholu, zaś kradzież dotyczyła elementów niezbędnych do wykonania budowy, co w konsekwencji mogło ją opóźnić i narazić wykonującego budowę na odpowiedzialność z tym związaną, w ocenie Sądu nie można uznać, aby stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu był na tyle nieznaczny, iż należałoby go zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia wskazanego wyżej czynu Sąd na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył oskarżonemu W. W. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie sądowego wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu Sąd uwzględnił uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym przede wszystkim za podobne do przypisanego mu w niniejszej sprawie przestępstwa przeciwko mieniu. Podkreślenia wymaga przy tym, że karalność ta przekracza swoim zakresem skazanie, które doprowadziło do uznania, iż oskarżony czynu przypisanego mu w niniejszej sprawie dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 kk (ta ostatnia okoliczność rzutuje na ustawowy wymiar kary i nie powinna być brana pod uwagę również przy określaniu sądowego wymiaru kary, jednak dalsza karalność oskarżonego już jak najbardziej tak).

Okolicznościami łagodzącymi dotyczącymi sądowego wymiaru kary są natomiast przyznanie się przez oskarżonego do winy, a także stosunkowo niewysoka wartość mienia będącego przedmiotem kradzieży, co ma wpływ na ocenę skutków tego czynu i w konsekwencji na ocenę stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu wskazaną wyżej karę. Podkreślić należy, iż z uwagi na treść art. 278 § 1 kk, przy uwzględnieniu treści art. 64 § 1 kk, za czyn przypisany oskarżonemu Sąd mógł wymierzyć karę od 3 miesięcy do nawet 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W tej sytuacji wymierzona oskarżonemu kara, w istocie nieznacznie jedynie przekraczająca minimalny, ustawowy wymiar kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie może być uznana za nadmiernie surową i niewspółmierną do charakteru popełnionego przez oskarżonego czynu i stopnia jego winy.

Analizując przesłanki określone w art. 69 § 1 i 2 kk Sąd doszedł do wniosku, iż brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego. Wynika to z okoliczności, iż oskarżony w czasie popełnienia przypisanego mu przestępstwa był już skazany, i to wielokrotnie, na karę pozbawienia wolności, co stanowi negatywną przesłankę do zastosowania wspomnianego wyżej środka probacyjnego.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 24 maja 2016 r. godz. 11:00 do dnia 25 maja 2016 r. godz. 11:10, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na mocy stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat M. D. kwotę 738,00 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Z kolei na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, pomimo wydania wyroku skazującego, Sąd zwolnił oskarżonego W. W. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty. Sąd uznał, iż aktualna sytuacja finansowa oskarżonego, który nie posiada majątku ani stałej pracy i utrzymuje się ze zbieractwa, przemawia za przyjęciem, że wyłożenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.